

На връщане у дома намѣрихме писма отъ Цариградъ, както частни, така и общи отъ архимандрита съ разни новини изъ Българско, па и по екзархийскитѣ работи съ разни сплетни, по които обаче азъ съмъ си далъ дума да не кажа нищо тукъ въ тия спомени за нашата политическа мисия, при всичко че тѣ засѣгаха отчасти и нея въ лицето на Екзарха.

На 21 октомврия (2 ноемврия), четвъртъкъ, получи се въ Лондонъ новината за прѣвзимането отъ турцитѣ и на Алексинацъ въ Сърбия, новина скърбна и обезпокоителна, но скърбъта и безпокойствието дойде да ги понамали до нѣйдѣ получената почти едноврѣменно новина за руския ултиматумъ къмъ Турция да спре немедленно военнитѣ си дѣйствия въ Сърбия. Тази послѣдня новина бѣше за насъ и утѣха, насърдчване, и надежда.

Ние сме инакъ добрѣ. Г. Цанковъ се нахожда сега въ Търново, единъ день разстояние отъ тука, Русчукъ. Дъщеря му слѣдва учението си въ Виена.

Вѣрвайте, госпожице, въ най-добритѣ чувства на оногози, който познава и цѣни вашата ревностъ за дѣлото на отечеството му.

Вашъ слуга:

М. Д. Балабановъ

Русчукъ (България), 23 октомврия 1878.

Като отговоръ пакъ отъ нейна страна на това мое писмо е нейното писмо отъ 2 януария 1879. То е доста любопитно. Въ това писмо, като ми благодари за отговора, който ѝ бѣхъ изпратилъ за първото ѝ писмо, говори между друго и за народното ни единство. „Имате, ми пише, пълно право да искате това народно единство съ каквито и да сж жертви, освѣнъ обаче жертвата на самоубиване възрождаещия се народенъ животъ, което би се случило, ако вашата сила би дошла да се сломи срѣщу една по-голяма сила, та затова гледайте добрѣ да не би да изложите на опасностъ онова, което е вече спечелено. Помнете, послѣ, че първото, върховното условие за сжществуването е организацията. Ето защо азъ съ удоволствие се уча, че наскоро у васъ шѣло да се отвори първото народно събрание, което има да нареди много нѣща“. Слѣдъ това тя сега, като получила отговоръ отъ мене на пър-